

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypr) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Astinomikos Diefthindis Larnakas przeciwko Masoud Mehrabipari

(Sprawa C-390/14)

(2014/C 372/10)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Strony

Organ wszczynający postępowanie: Astinomikos Diefthindis Larnakas

Oskarżony: Masoud Mehrabipari

Pytania prejudycjalne

- 1) Uwzględniając zasadę lojalnej współpracy, zasadę skuteczności w związku z realizacją celów dyrektyw, zasadę proporcjonalności, adekwatności i racjonalności kar, czy art. 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że umożliwiają one wszczęcie postępowania karnego na podstawie przepisu krajowego, poprzedzającego transpozycję [art. 19 ust. 1 lit. f) i i) ustawy o cudzoziemcach i imigracji, zwanej „rozdziałem 105”], względem nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego, wobec którego bezskutecznie zastosowane zostały środki przymusu w celu wydalenia i który pozostawał w ośrodku detencyjnym przez ponad 18 miesięcy z uwagi na brak paszportu i brak współpracy z organami władzy w celu wydania takiego paszportu za pośrednictwem jego ambasady, powołując się na obawę przed prześladowaniem przez władze Iranu;
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy rzeczony postępowanie karne może być wszczęte natychmiast po upływie maksymalnego 18-miesięcznego okresu pobytu w ośrodku detencyjnym w celu wydalenia powodując, iż przebywający nielegalnie obywatel państwa trzeciego nie zostaje zwolniony, a jego pobyt w ośrodku detencyjnym, jeśli sąd uzna to za konieczne z uwagi na ryzyko niestawiennictwa, przedłuża się na czas trwania postępowania karnego.
- 3) Co należy uznać za „brak współpracy” obywatela państwa trzeciego w rozumieniu art. 15 [ust. 6 lit. a)] dyrektywy 2008/115, a w szczególności czy takie pojęcie może pokrywać się z przepisami prawa krajowego [art. 19 ust. 1 lit. f) i i) ustawy o cudzoziemcach i imigracji, zwanej „rozdziałem 105”], które przewidują sankcje karne za wszelką odmowę „okazania dyrektorowi jakiegokolwiek dokumentu, którego zażądał” jak również za każdy „czynny lub bierny opór wobec dyrektora wykonującego swoje obowiązki” z powodu nieokazania paszportu, podczas gdy jednocześnie nie zostały wykazane okoliczności dotyczące działań podjętych przez władze względem władz państwa pochodzenia w celu skutecznego wydalenia obywatela państwa trzeciego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Api Raffineria di Ancona SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.

(Sprawa C-391/14)

(2014/C 372/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Api Raffineria di Ancona SpA.

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE⁽¹⁾ z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna ze względu na to, że przy obliczaniu bezpłatnych uprawnień do przydziału nie uwzględnia ona udziału emisji związanych ze spalaniem gazów odlotowych – lub gazów procesowych, wytwarzanych przy wytopie stali – ani emisji związanych z ciepłem wytwarzanym podczas kogeneracji, a tym samym dopuszcza się naruszenia art. 290 TFUE i art. 10a ust. 1, 4 i 5 dyrektywy 2003/87/WE⁽²⁾, wykraczając poza granice uprawnień przyznanych na mocy tej dyrektywy i stojąc w sprzeczności z celami tej dyrektywy (wspieranie bardziej energooszczędnych technologii oraz ochrona wymogów rozwoju gospodarczego i zatrudnienia)?
- 2) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w świetle art. 6 TUE, jako stojąca w sprzeczności z art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz z art. 17 tej konwencji, ponieważ błędnie skutkuje naruszeniem uzasadnionych oczekiwań skarżących spółek w utrzymaniu posiadania dobra w postaci początkowej liczby przydzielonych im uprawnień, do których mają prawo na podstawie przepisów dyrektywy, a tym samym pozbawia je korzyści ekonomicznej związanej z tym dobrem?
- 3) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest ponadto nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, ponieważ narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty nicejskiej [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] ze względu na brak stosownego uzasadnienia?
- 4) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, biorąc pod uwagę, że decyzja ta narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE, a ponadto jest obciążona wadą w związku z brakiem należytego badania i z błędną oceną w świetle tego, że obliczenie maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) nie uwzględniło skutków zmian interpretacyjnych w odniesieniu do pojęcia „obiektu energetycznego spalania”, jakie zaszły podczas pierwszego (2005-2007) i drugiego etapu (2008-2012) transpozycji dyrektywy 2003/87/WE?
- 5) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a także ze względu na brak należytego badania i błędną ocenę w świetle okoliczności, że obliczenia maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) dokonano na podstawie przekazanych przez państwa członkowskie danych, które są ze sobą niespójne, ponieważ opierają się na różnych wykładniach art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE?
- 6) Wreszcie czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/CE?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 275, s. 32).